

Egy csepp méz

„Az kik az testi
gyönörösségeket

kévánják, és az
ú lelköket éhhel

hagyják
meghalnia, ezek ha-

sonlatosak az
egy embörhöz, ki

mikoron futna
az unikornis vad

előtt, hogy útüle
meg ne marat-

tatnék, egy
nagy verömbé el-bé-

esék...”

(A verembe esett ember.
Kazinczy-kódex)

Úzóbe vett az unikornis engem
Erdőn-mezőn át kergetett szünetlen
Dugóhuzó-csavarodásu nyársat
Szegzett reám ha feldőf rá kiránthat
Mint parafát palackjából e létnek
Sötétség bora önti el a rétet
Futtam előle hát lélekszakadva
Halálom forrón fújtatott nyakamba
Futtam előle rogyadozó térddel
Már botladoztam s még mindig nem ért el
Játszott velem ha torpantam lihegve
Odébb szökött s a friss füvet legelte
Majd egy bökéssel új parancsot adva
Lökött tovább iszonyba kárhozatba
S a tarkómat perzselte már a vesztem
Midőn sötétlő nagy verembe estem
Bokrocska nőtt a szélín abba végül
Beléakadtam s hittem a veszélytől
Megmenekedtem ám a gyökerére
Pillantva láttam egy fehér egérke
S egy fekete rágcsálja váltogatva
Míg vélem együtt végleg elszakadna
Markoltam ágát megvetvén a lábam
Két likban ám onnan kicsúszni láttam
Négy mérges kígyót mardosásra készen
S még rettentőbb lesett reám a mélyben
A gödör fenekén egy rusnya sárkány
Lángot lövellő száját nagyra tátván
Azt várta csak hogy hullanék elébe
Lennék a förtelem kövér ebéde
Reményem vesztve néztem a magosba
A mennyet elrekesztő sűrű lombra
S ím legfelül a bokor tetejéről
Egy cseppnyi méz alápottyanni készült
Egyetlenegy parányi csöpp de menten
Minden szorongatásom elfeledtem
Hogy fent halál alatt pedig pokol vár

(Baka István Sztyepan Pehotnij testamentuma című kötetéből.)

[← Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) [→](#)